TERRORISME I MOBILITZACIÓ OBRERA

demà

"unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Nº 33, Catalunya 20 d'Octubre

LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

Davant de la cadena d'atemptats d'aquestes darreres setmanes a Euskadi i a altres punts de l'Estat espanyol i davant de la convocatòria d'una jornada d'assemblees a les empreses per condemnar el "terrorisme" pel passat dimarts 17 feta per la Comissió Executiva de la CONC, el Secretariat Nacional de Catalunya de la LCR vol fer públics els següents punts.

1. Els recents atemptats no tenen altres efectes que els de propiciar una desmobilització de la classe obrera i el poble, mitjançant provocacions que no tenen res a veure ni amb la seva lluita actual ni amb la seva voluntat de conquerir plenament totes les llibertats i tots els drets polítics i socials. *Independentment de la voluntat expressada pels seus actors, en el període actual les accions terroristes afavoreixen una ampliació de l'arsenal repressiu de l'estat* (llei antiterrorista, reforçament de les FOP...) *i un més gran retallament de les llibertats.* Això també serà util.litzat per forçar encara més l'aprovació d'una Constitució al servei de la dreta i el gran capital.

2. Precisament per que rebutgem una Constitució antidemocràtica i contraria als interessos dels treballadors i treballadores dels pobles de l'Estat espanyol i perque estem en contra del manteniment d'uns cossos repressius heretats del franquisme i del paper assignat a unes forces armades configurades al llarg de 40 anys de Dictadura, el nostre partit té avui la suficient força moral per a proclamar no únicament el rebuig d'aquests atemptats i d'aquests mètodes, sino també per afirmar que es tracta d'accions contràries a les necessitats de la classe obrera i el poble i d'unes llibertats polítiques, sindicals i nacionals encara no assolides plenament.

3. Volem afirmar també, amb la mateixa força, que *els responsables últims d'aquesta situació i d'aquests fets han de buscar-se en aquelles forces com UCD, AP, i d'altres que des del govern, les Cortes i l'aparell d'estat es neguen sistemàticament a obrir les portes del país a les plenes llibertats i al reconeixement dels drets dels treballadors i treballadores, forçant mesures repressives i atemptant contra una democràcia i uns drets encara precaris, alhora que es neguen una vegada i un altre a depurar a fons de elements feixistes i reaccionaris el conjunt de les institucions d'aquest estat.* Els exemples de les intervencions policiaques a Euskadi i a la Diada d'aquest any, els amotinaments reaccionaris d'amplis sectors dels cossos repressius, el manteniment de lleis repressives i de l'opressió nacional, la campanya antisindical i antiobrera empresa per govern de la UCD i recolzada per la monarquia son suficientment clars al respecte.

4. La LCR vol cridar l'atenció també sobre la responsabilitat que asumeixen aquelles forces obreres, com el PCE-PSUC i el PSC-PSOE, qe es neguen sistemàticament a la mobilització massiva de la classe obrera i el poble per a tal de conquerir plenament les seves reivindicacions i que, per la via del "consensus" i les propostes de pactes socials emmascarats, reforçen el poder i la capacitat d'acció de la burgesia i la dreta. La diferencia en l'actitut d'aquests partits –i en especial del PSUC– en el cas de la mort d'en Gustau Muñoz a la Diada d'enguany a mans de la policia i en aquests atemptats –contra els que sí criden a la mobilització–, es, també, suficientment explícita.

5. Finalment, la Lliga Comunista Revolucionària vol alertar a la classe obrera i al conjunt de la població davant d'aquesta situació. *Si la passivitat pot ser avui la pitjor de les trampes en mans de la reacció, cal reafirmar clara i obertament els objectius i els mètodes propis de la classe obrera, dels treballadors i treballadores.* I si aquests no tenen res a veure amb el terrorisme individual i desesperat, tampoc coincideix amb cap mena de reforçament d'un estat i d'un govern en mans de la burgesia, en cap reforçament de l'aparell repressiu i del poder de la policia. *Cal doncs mobilitzar-nos unitària i masivament, pero lluny de recolzar la UCD i al "consensus", cal conquerir les plenes llibertats sense restriccions i acabar definitivament amb els residus franquistes enquistats en l'aparell d'estat i molt especialment en les FOP i les FF.AA.* Cal mobilitzar-nos avui per fer fora aquest govern antidemocràtic, antisindical i antipopular presidit per en Suarez, exigint la formació d'un govern per part dels dos partits obrers majoritaris que, recolzant-se precisament en la mobilització, obri la via de la conquesta plena de les llibertats i de les reivindicacions de la classe obrera i el poble contra la crisi i l'opressió.

Secretariat Nacional de Catalunya de la LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (IV Internacional)

16 d'octubre de 1978.

Hospital de Sant Pau

LA MEDECINA PRIVADA ATACA DE NOU

Just en el moment en que apareix a la premsa que ja hi ha acord per a signar un nou conveni entre el INP i l'hospital de Sant Pau, seria bó de fer algunes valoracions sobre tot el que ha passat en aquest hospital.

Com ja varen fer-se'n ressó tots els mitjans de comunicació social, desde l'estiu i, just fins ahir dia l'hospital de Sant Pau estava bloquejat per part del INP. Això significa que l'INP va restringir de manera quasi absoluta el nombre de malalts afiliats a la Seguretat Social que tenien d'ésser enviats a aquest centre hospitalari per a ser assistits. O sigui: l'INP va deixar d'enviar a Sant Pau a milers de treballadors i treballadores que, o bé no eren assistits per manca de llits en altres hospitals (como que en tenim tants...) o bé se'ls assitia en altres centres de qualitat molt inferior. Així juga l'INP amb la salut dels treballadors!.

En primer lloc, és imprescindible denunciar aquest fet de la manera més enèrgica, doncs no suposa altra cosa que un gravíssim atemptat a la salut de tots els usuaris de la Seguretat Social (Sant Pau en té 500.000). I es que a la Seguretat Social els únics usuaris som els treballadors i treballadores.

En segon lloc, cal denunciar amb la mateixa energia que aquesta vandàlica mida del INP va suposar posar en perill el lloc de treball dels 2.500 treballadors/es de l'hospital, que ja varen cobrar el sou de setembre gràcies a un emprèstit de "la Caixa", ja que l'hospital va estar a punt de fer aigües econòmicament, perqué, clar, no enviar malalts a l'hospital significa, també, no enviar-hi diners.

En aquest sentit, la LCR recolza la denúncia feta en un comunicat unitari pels treballadors/es del centre, les AA.VV. de la zona, CC.OO. i UGT, però en el que no estem d'acord es en la poca mobilització que hi ha hagut (només s'han mobilitzat massivament els treballadors/es del centre, sense recolzar-los gaire desde els barris), ni en les consideracions que aquestes organitzacions fan respecte a la Generalitat. Després en parlem.

No es suficient denunciar un atemptat a la salut pública. Cal mobilitzar-nos per a lligar les mans a l'INP, al Ministeri de Sanitat per a que mai més no puguin burlar-se d'aquesta manera de la salut dels treballadors/es.

Però es que per a realitzar aquest bloqueig l'INP donava una excusa: Sant Pau va estafar diners a la Seguretat Social. Estem totalment d'acord en esclarir possibles fraus a la Seguretat Social, doncs són fraus fets amb els diners de tots els treballadors/es. Però, en tot cas, sempre que hi ha una estafa hi ha un estafador. Que s'exigeixin, doncs, responsabilitats al estafador o estafadors, però de cap manera podem permetre una mida tant provocadora com la del bloqueig, doncs qui ha acabat pagant les responsabilitats de la possible estafa hem sigut els treballadors/es, i no els estafadors.

El que passa és que hi han altres raons: el Ministeri de Sanitat va proposar-se d'ensorrar Sant Pau. Però, per què pretenia el Ministeri, el Govern, ensorrar Sant Pau?. Per a nosaltres, les raons sòn ben clars:

Ja fa temps que la Generalitat, mitjançant el Conseller de Sanitat, *Ramon Espasa*, diu que vol fer-se càrrec de l'hospital i transformar-lo –a la llarga– en hospital públic, seguint l'idea d'un "Servei Nacional de Salut". Això suposaria que una empresa privada, de la que en surten forces beneficis pels accionistes, passaria a servei públic, i això sembla no agradar –és clar!– el Govern central, el Ministeri i l'INP. Es en aquesta situació que el Ministeri decideix "pressionar", apretant quasi fins a ofegar, i escarmentant Sant Pau, perque quedi ben clar per a tothom que la Medecina privada és un negoci intocable que s'està disposat a defensar i que qualsevol intent de transformació d'aquest negoci –encara el més timid– contarà amb la seva frontal oposició. Cosa que no és gens d'estranyar; la burgesia mai ha tingut vocació de suicida i els treballadors sabem prou bé que *només amb la nostra lluita aconseguirem la Sanitat Pública que necessitem.*

Cal destacar també el paper que hi ha jugat la Generalitat, en tot això, amb el seu conseller de Sanitat al davant. S'ha demostrat clarament que la col.laboració, el consensus amb la dreta, *mai serveix als treballadors.* Fixem-s'hi, si no: a la nova Junta de Govern de l'Hospital (Junta que ha impulsat la Generalitat i que és l'encarregada de la transformació de l'hospital en centre públic), formada per 14 persones, només hi ha 3 representants dels treballadors i un membre de la Federació d'Associacions de Veïns. La resta la composen 3 membres del Bisbat (!), l'antic gerent de l'Hospital (secretari de la "Mutua Catalano-Balear de Hospitales", empresa connectada amb la multinacional "Iberohospitalaria" i amb el ministre de Sanitat, *Sánchez de León*), 2 membres de l'Ajuntament, tècnics de la Generalitat i un "president" anomenat "a divinis" pel ja famós dit de l'honorable Tarradellas.

La Generalitat, ademés, no ha fet cap cas a la proposta que varen presentar els treballadors i la Federació d'AA.VV., que consistia en formar la composició de la Junta per terços (1/3 d'usuaris, 1/3 de treballadors del centre i 1/3 de la Generalitat) i ha creat una Junta de Govern en la qual els representants dels treballadors i dels "beneficiaris" són absoluta minoria. I qué en diu d'això el sector "obrer" de la Generalitat?. En *Ramon Espasa* ha practicat a aquest nivell la política de "consensus" tan grata al PSUC, i ha acceptat la nova (?) composició de la Junta. I els demés consellers de l'esquerra (PSUC, PSC i UGT) també s'han estimat més pactar amb la dreta abans de cridar els treballados –els de l'Hospital i els demés– a mobilitzar-se.

De nou s'ha vist que no es pot fer "política social" a mitjes: només fa esment la Generalitat de la "declaració de principis" –que només d'això es va tractar, de *parlar-ne*– segons la qual Sant Pau passaria a ser Hospital Públic, i el govern central, l'INP i la classe que representen responen ofegant el centre.

La Sanitat pública, Sant Pau públic, no l'aconseguirem "consensuant" noves Juntes a on domina la dreta. L'aconsseguirem amb la lluita unitària de tots els treballados i treballadores per a defensar el nostre dret a la salut. L'aconseguirem quan les reivindicacions sanitàries siguin imposades en convenis col.lectius a les empreses pels treballadors, quan es lluiti per aquest objectiu des de tots els organismes unitaris: sindicats, associacions de veins...

De manera immediata cal seguir lluitant per:

FORA ELS REPRESENTANTS CAPITALISTES DE LA JUNTA DE GOVERN.

PER UNA SANITAT PUBLICA SOTA CONTROL OBRER.

Salvador
(Membre de la vocalia Sanitat del Guinardó)

Assemblea de delegats de l'Hospitalet de CC.OO.

EL PACTE SOCIAL, CONTESTAT

Gairebé un miler de delegats ompliren un local eclesiàstic per assistir i polemitzar amb l'avantprojecte presentat per un representant de la CONC que tenia de servir per les properes negociacions de cara a un nou Pacte. En la presentació del text, l'orador va ordenar els seus arguments: la crisi era cada cop més greu, el balanç sobre el pacte de la Moncloa és positiu però cal fer que es cumpleixin de veritat, calia portar a terme una "mobilització responsable" per a presionar i obligar el PSOE a firmar per assegurar-nos que cumplirà el pactat si guanya les eleccions, la Constitució és la ruptura encara que cal fer campanya per reformes importants -no va dir quines- i va carregar les tintes contra el terrorisme.

Les intervencions es varen distingir en general per la seva duresa en la crítica a la marxa del sindicat en els darrers temps. Intervingueren militants del BCT, de OCE(BR) i de la LCR contra la Constitució i el pactisme social, sent força aplaudits. Molts militants de base, sense una definició política precisa o fins i tot recolzant la Constitució ("perque menys era no res" digué un), varen insistir en no fer més concesions, en no firmar més pactes que després son complits només en el que li interessa a la patronal.

Important també fou la intervenció de *Fariñas*, ex-secretari local del PSUC, "leninista" que -sense pronunciar-se explícitament en el terreny polític- va venir a dir que la crisi la paguessin els responsables, que només les mobilitzacions obren vies, que l'entreguisme el que feia era dividir i desorientar els treballadors: la seva intervenció va entusiasmar.

La resposta de la direcció fou plenament justificativa; va admetre la discrepància però la qualificà de demagògica i sense perspectiva: de fet ens va emplaçar a presentar un avantprojecte alternatiu i aquest guant és responsabilitat de l'esquerra del sindicat de recollir-lo, i va fer la síntesi reprenent tímidament algunes crítiques i prometent avançar per una nova ofensiva que revaloritzi el paper dels sindicats i crei millors condicions de lluita pels treballadors....

Els temps dels xecs en blanc s'han acabat.

J. Gutiérrez, delegat

XILE I NICARAGUA VENCERAN!

El passat dilluns 9 d'octubre tingué lloc a l'aula magna de la Universitat de Barcelona un acte internacionalista de solidaritat amb la lluita de Xile, Nicaragua i els pobles d'America Llatina, convocat en torn de l'homenatge a la figura de Miguel Enriquez, secretari general del MIR xilé assassinat per les forces de Pinochet fa quatre anys.

Al acte, que va omplir l'aula magna amb prop de tres centes persones, van pendre la paraula membres de la direcció del MIR i del FSL de Nicaragua i representants de les organitzacions de Catalunya que haviem convocat conjuntament l'acte: MCC, OEC, OCE(BR) i el nostre partit, la LCR.

Som molt conscients de que la nostra actitud internacionalista no s'esgota, sino que tot just comença amb actes d'aquest tipus. Som també molt conscients de que si no es crea un estat d'opinió entre els treballadors, per l'acció dels sindicats i els partits obrers majoritaris, difícilment aconseguirem accions masives de impacte polític més gran. Però, tanmateix podem estar satisfets d'un acte que va tenir un clar i explicit contingut revolucionàri, una convocatoria amplia d'impacte al carrer (milers de cartells) i es va aixecar com una alternativa internacionalista combativa, que mira cap al futur de la revolució, front als actes convocats al Palau Blau Grana, de contingut reformista i plorós, convocats formalment (amb un parel d'anuncis als diaris), que van ser proporcionalment encara més minoritaris que el de la Universitat i que van girar en torn d'una figura tan discutible i poc alentadora com la de la vidua de Allende.

Reproduim tot seguit la nostra intervenció al acte d'homenatge a Miguel Enriquez:

"Companyes i companys:

D'igual manera que l'any passat, tornem a ser aquí per retre homenatge a la figura de dos revolucionàris, de dos combatents per la causa del socialisme i l'alliberament dels pobles, dos lluitadors morts amb les armes a la mà: el "Che" i en Miguel Enriquez.

Ells dos no han estat pas figures simetriques, encara que el seu horitzó fou el mateix i que coincidia amb el nostre. Pero les diferencies amb el seu pensament no va impedir en cap moment l'acció comuna entre ells dos, com tampoc les diferencies que nosaltres teniem amb ells ens impedeixen, avui, de donar el més entusiasta homenatge a la seva memoria.

Si fa un any l'acte d'homenatge a aquests dos revolucionaris s'enmarcaba dins d'un contingut sol.lidari front a la repressió a l'America Llatina, avui podem, *tenim* el dret i l'obligació també de ser optimistes. L'exemple del Peru, de Guatemala, de les lluites sindicals a Xile i *sobretot* de la lluita del poble de Nicaragua contra els Somoza, ens fa pensar que l'hora de les dictadures militars es arribada, que la nit represiva s'esta esgotant. Un nou futur s'obre a tot el continent, encara que nomes sigui per continuar la lluita en millors condicions. I es el combat de massas, l'activitat cada vegada més oberta, publica, audaç, massiva i unitaria dels treballadors i treballadores, de tot el poble, la que, amb un esforç titanic esta avui, com sempre, fent recular a la barbarie i al imperialisme. Passant pel damunt de totes les alternatives burgeses. Es la ferma voluntat de la classe obrera i els pobles la que -sense mesianismes inutils- obre avui les portes a l'esperança. I en aquesta esperança i en aquesta lluita la classe obrera i el poble de Catalunya som plenament presents. Son també les nostres esperances i les nostres lluites les que avui somouen l'America Llatina.

Per això no podem ni volem restar indiferents a tot un seguit d'intervencions provocades per el govern de la UCD, d'en Suárez. L'envio d'armes a Somoza i Pinochet, el viatge reial a l'Argentina d'en Videla, la represió sobre les persones exiliades i refugiades a l'estat espanyol, *amenaçats d'expulsió aquesta mateixa setmana*, en son alguns dels exemples. L'enemic dels pobles de Xile i de Nicaragua, de tots els pobles de l'America Llatina, el tenim *també* a Catalunya, a l'Estat espanyol!. I per vencer a un mateix enemic cal una estrategia comuna, unitaria i internacionalista, que vagi més enlla de les necesaries tasques de solidaritat. Aquest es el gran repte que els revolucionaris tenim avui, aquest es també el nostre compromís.

VISCA LA REVOLUCIÓ SOCIALISTA A L'AMERICA LLATINA!

XILE I NICARAGUA VENCERAN!

9-10-78

Concentració de CC.OO. a Barcelona

UNITAT, PER LLUITAR SI; PER FER COSTAT AL GOVERN NO

El dimarts, dia 17 d'octubre, es va celebrar la concentració convocada per la Unió Local de CC.OO. de Barcelona, davant de la Delegació del ministeri de Treball. A la concentració, que en un principi fou convocada per la homologació de tots els convenis i l'aplicació de tot el que els treballadors han aconseguit a les negociacions colectives del darrer any, hi van assistir a prop de cinc nil persones.

La direcció de CC.OO. va tractar de posar en pràctica la seva linia de "mobilització contra el terrorisme", aprofitant aquesta convocatoria, ja era dubtos que una convocatoria específica contra el terrorisme comptés amb un mínim de masivitat. Així fou com en *Paco Frutos* va anar duent el contingut de la seva intervenció davant dels concentrats, no sols al terreny del balanç positiu del Pacte de la Moncloa i la justificació de la necesitat de nous pactes sino fins a una presa de posició inadmisible davant del terrorisme (veure la declaració del SNC) que tractà de concretar amb el lema "terrorisme NO, democracia SI".

Però el fet es que cada dia més, a la base de CC.OO. i al moviment obrer en general, esta quedant clar que tant la via dels pactes com l'actitud de recolzament de la Monarquia i la Constitució front al terrorisme, no son, no poden ser una política vàlida pel moviment obrer, sino que son la linia del "consens parlamentari."portada al terreny sindical per recolzar el govern Suarez com a "mal menor". I d'aixó la gent ja n'està cansada, la prova es que es va establir una mena de dialeg entre les paraules d'en *Paco Frutos*, recolzat per una important presencia de militants del PSUC, i un sector molt important dels asistents que van respondre a la justificació dels pactes amb crits de "Unitat Sindical, contra el pacte social" i al intent de fer pasar el crit de "democracia SI, terrorisme NO" amb el conegut lema de "vosaltres feixistes, sou els terroristes".

Reproduim a continuació l'article del nostre company *Josep Borras*, publicat a Tele eXpres, sobre la problemàtica de la homologació dels convenis i la llibertat sindical.

■ **palabra sindical**

Homologar y publicar los convenios

Para el próximo día 17, la CONC ha convocado una jornada general de lucha por este motivo, que consistirá en una masiva concentración ante la Delegación de Trabajo. Concentración que tendría que contar con el apoyo de todos los sindicatos ante un problema que afecta a muchos miles de trabajadores.

Ante el anuncio de la movilización, muy especialmente del ramo de la Construcción, el gobernador civil se ha apresurado a homologar el convenio de este ramo y a prometer su inmediata publicación. Pero no es sólo la Construcción, es el Textil, las Químicas, Derivados del cemento, etc., el caso de Pirelli donde la Delegación se niega a homologar el convenio por romper con los topes establecidos en el pacto de la Moncloa, etc... En total son millones de pesetas que se adeudan al conjunto de los trabajadores en concepto de atrasos por la no homologación, o no publicación en el Boletín Oficial.

Independientemente de que no estemos de acuerdo con algunos de los contenidos de los convenios firmados (tablas de rendimiento en Construcción...) hemos de exigir que se homologue el convenio, cara a que los trabajadores perciban las ventajas del mismo, al mismo tiempo que en las negociaciones próximas se planteee la lucha contra los aspectos negativos de los mismos.

La no homologación de los convenios, la no publicación en el Boletín Oficial, la oposición a homologar convenios que hayan roto los topes del pacto social de la Moncloa, el problema que plantea, es **a quien conviene el mantenimiento del intervencionismo estatal en la negociación colectiva**, así como, de paso, sitúa el problema principal que contiene el proyecto de ley de Negociación Colectiva, y de Acción Sindical elaborado por el Gobierno y que será materia de negociación entre Patronales-Sindicatos Obreros-Gobierno, a realizar próximamente.

A los trabajadores nos interesa conseguir lo antes posible la libertad sindical, que significa romper con la filosofía franquista en el terreno laboral, cuya piedra angular es el intervencionismo del estado en las relaciones laborales. Un aspecto esencial de la libertad sindical es la libre negociación colectiva entre obreros y empresarios sin la intervención del Estado, que como consecuencia comporta que en la aplicación de un convenio firmado y en su interpretación posterior, la Autoridad Laboral (heredada del franquismo, como tantas otras cosas) **no tiene que tener ningún tipo de intervención.** Los convenios han de entrar en vigor inmediatamente después de su firma y en el plazo estipulado por los representantes de los trabajadores y los empresarios. La interpretación del convenio, ha de corresponder a una Comisión paritaria de obreros y empresarios **únicamente**, que ante las divergencias posibles en la interpretación del acuerdo firmado y en caso de desavenencia, lejos del «arbitraje» de la Delegación, el conflicto ha de resolverse por el libre juego de fuerzas, esto es, por el recurso de los trabajadores a las medidas de acción-presión sindical que crean convenientes y que como en el caso de construcción son las únicas eficaces realmente.

Hay que oponerse en consecuencia al proyecto de ley de Negociación Colectiva elaborado por el Gobierno y cuyo contenido esencial es el mantenimiento del papel «arbitral» del Estado por medio de la Delegación y el Ministerio de Trabajo, en la negociación colectiva, intervencionismo que se usa, como es natural, para restringir la libertad de Acción Sindical y Organización, por parte de los trabajadores. Más allá de esta oposición, hay que resolver el problema sindical de fondo, en el sentido de negar al Gobierno la misma posibilidad de «legislar» la «negociación colectiva» y la «Acción Sindical».

En este sentido la jornada del 17 tiene, además, del objetivo de reclamar la inmediata homologación y publicación de los convenios firmados, el conseguir la plena libertad sindical, que poñga fin definitivamente a cuarenta años de intervencionismo estatal en los asuntos sindicales.

JOSE BORRAS

(del Comité Nacional de Catalunya de la LCR)